

Práce se zabývá překladatelskou problematikou expresivní eliptické výpovědi a ověřuje platnost několika dílčích hypotéz na materiálu děl současné ruské umělecké literatury a jejich překladů do češtiny. Jako hlavní hypotézu jsme si stanovili otázku zařaditelnosti ruských expresivních syntaktických konstrukcí běžné mluvy (především elipsy) do klasifikace využitelné pro účely překladu z ruského jazyka do českého.

V kapitole Teoretické aspekty běžné mluvy jsme popsali současný stav bádání v oblasti expresivní syntaxe běžné mluvy a na základě tohoto materiálu vytvořili vlastní klasifikaci expresivních eliptických konstrukcí v ruštině na principu predikativnostinepredikativnosti. Zároveň jsme zohlednili komunikační a pragmatický aspekt expresivních syntaktických jevů a posoudili ho z hlediska překladatelské teorie ekvivalence a adekvátnosti.

V empirické části výzkumu jsme naši klasifikaci doplnili příklady z umělecké literatury a více ji specifikovali, především v případě nepredikativních konstrukcí. Výsledné syntaktické modely jsme posoudili z hlediska nositele expresivity a komunikačního významu a charakteru výpovědi (informativního či fatického). Dále jsme zhodnotili adekvátnost překladatelských řešení v komunikačněpragmatické rovině a možnost jejich zařazení do klasifikačního

systemu z hlediska syntaktického. Z této analýzy vyplynulo, že v ruštině existuje rozmanitý a komplexní systém expresivních syntaktických konstrukcí, který lze zařadit do jednotné klasifikace podle gramatických kritérií. Dále jsme stanovili, že struktura překladové výpovědi záleží na tom, zda je konstrukce ve výchozím

95
jazyce nositelem komunikačního významu, nebo tvoří pouze jeho součást. Pokud je konstrukce jako celek nositelem komunikačního významu